

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců JUDr. Jaroslavy Ďáskové a Mgr. Petra Sedláka, v právní věci žalobce **Ing. B. P.**, proti žalovanému **Krajskému úřadu Jihomoravského kraje, odboru územního plánování a stavebního řádu**, se sídlem Brno, Žerotínovo nám. 3/5, za účasti osoby zúčastněné na řízení **M. C.**, zastoupená Ing. Kamilem Bulionem, obecným zmocněncem, bytem Jeneweinova 29, Brno, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje ze dne 6.12.2011, č. j. JMK 173987/2011, **se z r u š u j e** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 3 000,- Kč, do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

[1] Žalobou podanou ke Krajskému soudu v Brně dne 29.2.2012 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 6.12.2011, č.j. JMK 173987/2011. Žalovaný svým rozhodnutím odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu v Kuřimi, odbor stavební a vodoprávní, ze dne 13.5.2011, č.j. MK/4713/10/OSVO/11, zamítl jako opožděné,

s tím, že před vydáním žalobou napadeného rozhodnutí, rozhodl dne 5.12.2011 rozhodnutím č.j. JMK 173956/2011 tak, že zamítl žádost žalobce a Ing. K. P. o prominutí zmeškání úkonu – zmeškání lhůty pro podání odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu v Kuřimi, odbor stavební a vodoprávní, ze dne 13.5.2011, č.j. MK/4713/10/OSVO/11.

II. Obsah žaloby

[2] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného z následujících důvodů. Předně žalobce napadl rozhodnutí žalovaného proto, že žalovaný zamítl odvolání žalobce jako opožděné, aniž by vyčkal do okamžiku, kdy by nabylo právní moci rozhodnutí o žádosti o prominutí zmeškání lhůty, resp. aniž by vůbec vyčkal zda manželé P. podají proti rozhodnutí o žádosti o prominutí zmeškání lhůty odvolání, které má odkladný účinek. Žalobce dále uvedl, že proti rozhodnutí o žádosti o prominutí zmeškání lhůty podal odvolání. Dále žalobce namítl, že v řízení předcházejícím vydání napadeného rozhodnutí doposud nebylo rozhodnuto o námitkách podjatosti prvostupňového správního orgánu, čímž bylo porušeno právo manželů P. na spravedlivý proces. Následně žalobce namítl, že v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí uvedl několik zásadních skutečností, vč. návrhu na bezodkladnou úpravu poměrů mezi účastníky prostřednictvím předběžného opatření, kterým se však žalovaný vůbec nezabýval. Zároveň žalobce namítl, že i přes opožděnost odvolání se měl žalovaný zabývat po věcné stránce a postupovat v souladu s ustanovení § 92 odst. 1 správního řádu, neboť žalobce doplnil podání o nové skutečnosti, námitky a důkazy. Jelikož tak žalovaný neučil je jeho rozhodnutí dle žalobce nepřezkoumatelné a nezákonné. Dále žalobce namítl, že se žalovaný vůbec nezabýval podáním žalobce ze dne 7.12.2011. Na základě uvedených skutečností žalobce souhrnně namítl, že žalovaný upřednostnil pouze otázku termínu podání odvolání před meritem věci samotné, a před objektivitou a nestranností řízení, konkrétními námitkami, připomínkami a důkazy. Závěrem žalobce namítl, že rozhodnutí obsahuje i formální vady ve vyhotovení rozhodnutí.

III. Vyjádření žalovaného

[3] Žalovaný ve svém vyjádření, doručeném soudu dne 23.4.2012, odkázal na žalobou napadeného rozhodnutí a uvedl, že žalobce měl dostatečný časový prostor k vyzvednutí záslky prvostupňového orgánu a uplatnění řádného opravného prostředku. Žalovaný dále uvedl, že žalobce ve své žádosti o prominutí zmeškání úkonu neuvedl žádné závažné skutečnosti, které mu bránily vyzvednout si uloženou písemnost v úložní lhůtě a podat řádně odvolání. S ohledem na uvedené navrhl žalovaný zamítnout žalobu jako nedůvodnou.

IV. Relevantní skutečnosti plynoucí ze spisového materiálu

[4] Z konkrétních okolností přezkoumávané věci je pro přehlednost vhodné chronologicky zdůraznit následující skutečnosti. Dne 22.6.2011 bylo k prvostupňovému orgánu doručeno odvolání žalobce (ze dne 21.6.2011) proti rozhodnutí prvostupňového správního orgánu ze dne 13.5.2011, č.j. MK/4713/10/OSVO/11. Zároveň byla téhož dne doručeno prvostupňovému orgánu žádost o přijetí odvolání (taktéž z 21.6.2011). Dne

30.6.2011 bylo žalovanému doručeno podání žalobce posouzené žalovaným jako žádost o prominutí zmeškání úkonu (vyjádření ze dne 29.11.2011). Rozhodnutím ze dne 5.1.2011, č.j. JMK 173956/2011, rozhodl žalovaný o zamítnutí žádosti ze dne 29.11.2011 o prominutí zmeškání úkonu a následující den rozhodl napadeným usnesením o zamítnutí odvolání žalobce pro opožděnost. Proti rozhodnutí ze dne 5.1.2011, č.j. JMK 173956/2011, podal žalobce odvolání, o kterém rozhodlo Ministerstvo pro místní rozvoj rozhodnutím ze dne 10.7.2012, č.j. 9849/2012-83/517, tak, že napadené rozhodnutí zrušilo s tím, že podání žalobce ze dne 29.6.2011 posoudil žalovaný chybně, neboť žádost o prominutí zmeškání úkonu byla žalobcem podána již dne 21.6.2011 a podání ze dne 29.6.2011 bylo pouze upozorněním na podanou žádost. Žalovaný tedy nezákonně rozhodl o podání, které nebylo návrhem a rozhodnutí ze dne 5.12.2011 nemělo být vůbec vydáno. Oproti tomu dle odvolacího orgánu nebylo doposud vůbec rozhodnuto o žádosti žalobce o prominutí úkonu ze dne 21.6.2011. V reakci na rozhodnutí Ministerstva pro místní rozvoj sdělil žalovaný žalobci přípisem č.j. JMK 93113/2012, že rozhodnutí žalovaného č.j. JMK 90604/2011 ze dne 27.11.2011 o zamítnutí odvolání žalobce pro opožděnost (*z označení není zřejmé o jaké rozhodnutí se jedná, když o zamítnutí odvolání bylo rozhodnutí jiným rozhodnutím*) bylo odvislé od rozhodnutí žalovaného ze dne 5.12.2011, č.j. JMK 173956/2011 (?!), a proto chtěl žalovaný využít možnosti autoremedury dle ustanovení § 87 správního řádu. S tímto postupem však žalobce v podání ze dne 11.9.2012 nesouhlasil

V. Posouzení věci krajským soudem

[5] Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první, s.ř.s.), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Dospěl k závěru, že žaloba **je důvodná**, že napadené rozhodnutí žalovaného **nebylo vydáno** v souladu se zákonem. O žalobě soud rozhodl, aniž nařizoval jednání, za podmínek vyplývajících z ustanovení § 51 odst. 1 s.ř.s. poté, kdy účastníci řízení s tímto postupem vyslovili souhlas

[6] Podle ustanovení § 41 odst. 2 správního řádu požádat o prominutí zmeškání úkonu účastník může do 15 dnů ode dne, kdy pominula překážka, která podateli bránila úkon učinit. S požádáním je třeba spojit zmeškaný úkon, jinak se jím správní orgán nezabývá. Zmeškání úkonu nelze prominout, jestliže ode dne, kdy měl být úkon učiněn, uplynul jeden rok.

[7] Z uvedeného ustanovení je zřejmé, že účastníku správního řízení, kterému bránila k učinění úkonu překážka, dává zákon dodatečnou lhůtu pro formulaci toho kterého zmeškaného úkonu, který však musí být spojen s žádostí o prominutí zmeškání úkonu. Z ustanovení je zároveň zřejmé, že není dostatečné, pokud by učinil účastník řízení samostatně buď pouze žádost o prominutí nebo zmeškaný úkon.

[8] Jestliže je odvolací orgán povinen zkoumat včasnost podání odvolání, pak hodnocení toho, zda bylo odvolání podáno včas má v souzené věci prioritu před posouzením samotného odvolání jako takového. Žalovaný musí mít nejprve najisto postaveno, zda odvolateli lhůta pro odvolání zbýhla nebo nikoliv. K tomuto závěru může dojít pouze po řádném posouzení žádosti o prominutí zmeškání úkonu, přičemž svůj závěr musí vtělit do rozhodnutí o žádosti o prominutí zmeškání úkonu, které je samostatným procesním

rozhodnutím vydaným v průběhu řízení o odvolání. Závěr o (ne)prominutí zmeškání úkonu je určující pro následné hodnocení včasnosti zmeškaného úkonu, neboť případné odmítnutí odvolání (jak k tomu došlo v souzené věci) je opřeno o zamítnutí žádosti o prominutí zmeškání úkonu.

[9] Podle ustanovení § 73 odst. 1 správního řádu nestanoví-li tento zákon jinak, je v právní moci rozhodnutí, které bylo oznámeno a proti kterému nelze podat odvolání.

[10] Podle ustanovení § 73 odst. 2 správního řádu pravomocné rozhodnutí je závazné pro účastníky a pro všechny správní orgány; ustanovení § 76 odst. 3 věty poslední tím není dotčeno. Pro jiné osoby je pravomocné rozhodnutí závazné v případech stanovených zákonem v rozsahu v něm uvedeném. Pravomocné rozhodnutí o osobním stavu je závazné pro každého. Jestliže je pro práva a povinnosti účastníků určující právo k movité nebo nemovité věci,²⁸⁾ je pravomocné rozhodnutí závazné i pro právní nástupce účastníků.

[11] Podle ustanovení § 74 odst. 1 správního řádu je rozhodnutí je vykonatelné nabytím právní moci nebo pozdějším dnem, který je v jeho výrokové části uveden. Rozhodnutí je předběžně vykonatelné, pokud odvolání nemá odkladný účinek.

[12] Jelikož správní řád nenormuje pro rozhodnutí o žádosti o prominutí zmeškání úkonu žádnou specifickou výjimku ve formě předběžné vykonatelnosti. Zároveň rozhodnutí o žádosti o prominutí zmeškání úkonu je rozhodnutím proti kterému je přípustný opravný prostředek, neboť ustanovení § 24 ani § 41 správního řádu podání odvolání proti rozhodnutí o žádosti nevylučuje (srov. ustanovení § 81 odst. 1 správního řádu). Nic na tom nemění skutečnost, že judikatura dospěla k závěru, že rozhodnutí o žádosti je vyloučeno ze soudního přezkumu (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2008, č.j. 9 As 88/2007-49, publikovaný pod č. 1881/2009 Sb. NSS, ze dne 29. 3. 2006, č.j. 2 Afs 183/2005-64, publikovaný pod č. 886/2006 Sb. NSS, ze dne 10. 12. 2009, č.j. 9 As 48/2009-105 nebo ze dne 30. 9. 2010, č.j. 4 Ads 103/2010-73).

[13] S ohledem na uvedené dospěl soud k závěru, že pouze pravomocné rozhodnutí o žádosti bylo závazné jak pro účastníky tak pro žalovaného. Tedy nejprve právní moci rozhodnutí o žádosti o prominutí zmeškání lhůty byl na jisto postaven okamžik, ke kterému mohl žalovaný posoudit poslední možný den pro podání odvolání a teprve na základě pravomocného rozhodnutí o zmeškání lhůty mohl žalovaný dospět z závěru, že žalobci uběhla lhůta pro podání odvolání. Žalovaný byl tedy povinen na prvním místě rozhodnout, v jaký časový okamžik uplynula žalobci lhůta pro podání odvolání a teprve následně byl žalovaný v souzené věci oprávněn rozhodnout o tom, zda bylo odvolání podáno opožděně nebo včas a případně přistoupit k věcnému přezkumu.

[14] Ze shora uvedených skutkových okolností souzené věci je patrné, že žalovaný rozhodl ve věci samé o odvolání, aniž by vyčkal právní moci rozhodnutí ze dne 5.12.2011, které nadto bylo následně v odvolacím řízení zrušeno. V této souvislosti se soud zcela ztotožňuje se závěry Ministerstva pro místní rozvoj, které byly důvodem pro zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 5.12.2011, stran charakteru podání žalobce ze dne 29.6.2011, o kterém rozhodl žalovaný rozhodnutím ze dne 5.12.2011. Soud, stejně jako Ministerstvo pro místní rozvoj, má za to, že žalovaný doposud nerozhodl o žádosti žalobce o prominutí zmeškání úkonu, neboť v rozhodnutí ze dne 5.12.2011 chybně posoudil podání žalobce ze dne 29.6.2011 a o skutečné žádosti žalobce ze dne 21.6.2011 vůbec nerozhodl.

[15] Z pohledu skutkového stavu v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí tak závěr žalovaného, že odvolání žalobce bylo podáno opožděně, neměl oporu ve správním spise, neboť jednak ve skutečnosti vůbec žádost o prominutí zmeškání úkonu neposoudil, a i kdyby soud přistoupil na závěr, že rozhodnutím ze dne 5.12.2011 bylo o žádosti rozhodnuto, tak stejně uvedené rozhodnutí nebylo v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí pravomocné a nemohlo tedy poskytnout žalovanému podklad pro závěr o opožděnosti odvolání žalobce ze dne 21.6.2011.

[16] Uvedeného si je žalovaný zjevně vědom, neboť sám chtěl přistoupit ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí podle ustanovení § 86 odst. 2 správního řádu, s čímž ale žalobce nevyslovil souhlas.

[17] Soud tedy shledal důvodnou žalobní námitku, kterou žalobce napadl rozhodnutí žalovaného proto, že žalovaný zamítl odvolání žalobce jako opožděné, aniž by vyčkal do okamžiku, kdy by nabylo právní moci rozhodnutí o žádosti o prominutí zmeškání lhůty, resp. aniž by vůbec vyčkal zda manželé P. podají proti rozhodnutí o žádosti o prominutí zmeškání lhůty odvolání, které má odkladný účinek.

[18] V rámci posouzení ostatní žalobních námitek soud dospěl k závěru, že se lze, s ohledem na charakter napadeného rozhodnutí, vypořádat pouze s námitkou nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného ve vztahu k ustanovení § 92 odst. 1 správního řádu. Žalobními námitkami, které se týkaly samotné podstaty věci, se soud nemohl zabývat, neboť by tím nahrazoval případné rozhodování žalovaného. Vedle toho námitky, kterými žalobce napadal postup žalovaného, který doposud nerozhodl o námitce podjatosti a o návrhu žalobce na vydání předběžného opatření, nejsou námitkami zpochybňující zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a soudu je nepřisluší v tomto typu řízení přezkoumávat.

[19] Námitka nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného ve vztahu k ustanovení § 92 odst. 1 správního řádu není důvodná. S ohledem na zrušení napadeného rozhodnutí soud v rámci hodnocení námitky nepřezkoumatelnosti pro stručnost pouze odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 3. 2013, čj. 9 As 172/2012-32, dle kterého „*Skutečnost, že v rozhodnutí o zamítnutí odvolání pro opožděnost dle § 92 odst. 1 správního řádu z roku 2004 odvolací orgán blíže nerozvede, proč má za to, že nejsou dány předpoklady pro přezkoumání rozhodnutí v přezkumném řízení, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí, nevede k závěru o nepřezkoumatelnosti takového rozhodnutí. Zhodnocení této otázky totiž nemá význam pro zamítnutí odvolání pro opožděnost, ale je rozhodné až pro následný postup správních orgánů po zamítnutí odvolání pro opožděnost.*“

VI. Shrnutí a náklady řízení

[20] S ohledem na vše shora uvedené dospěl soud k závěru, že rozhodnutí žalovaného, kterým bylo odvolání žalobce zamítnuto, nemá oporu ve správním spise a soud proto nezbylo, než rozhodnutí žalovaného zrušit podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s. a věc mu vrátit k dalšímu řízení, v němž bude žalovaný vázán právním názorem tohoto soudu (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

[21] Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na

náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V řízení úspěšný žalobce má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proto mu soud přiznal právo na náhradu nákladů ve výši 3.000,- Kč, představující za zaplacený soudní poplatek za podání žaloby na zrušení rozhodnutí správního orgánu. V řízení žalobce nebyl právně zastoupen, pročez mu nenáleží náhrada nákladů řízení za právní zastoupení

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 24. dubna 2013

JUDr. Jaroslava Skoumalová, v. r.
předsedkyně senátu